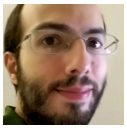
Estic ennuvolat

Per JoanM el ds., 25/05/2019 - 21:00

Hi ha dies foscos, grisos, que tot sembla anar al revés. No ens agrada com ens sentim, ni què fem, ni com ens parlen... Experimentem apatia o bé una mena de boira densa que ens encomana "mal rotllo", un humor pèssim i ganes d'engegar al primer que se'ns creua. Estem ennuvolats.

Probablement haguem caigut en aquest núvol per algun motiu. Potser hem pres alguna decisió que ens estigui portant a aquesta mena de "ressaca" anímica. Podem fer-nos-en conscients una estona, mirant el cel, algun paratge natural o sortint a passejar. És ara el moment d'agrair: el que he rebut, ho estic valorant prou? Unes oportunitats, una família, salut, futur, estima dels altres, la fe, un Déu que m'estima entranyablement... Vaig desmuntant una a una les raons (del cap o del cor) que em fan traginar per tot arreu aquest "mala lluna", fins que només queden raons per l'alegria i l'esperança. Em sento un infant a terra, sense armes ni poder, somrient de veure Déu somrient-me. I llavors recordo la clau que em fa aixecar el cap i l'entusiasme per més ensopit que estigui: el fi pel qual he estat criat. Aquesta finalitat que m'omple i em completa la vida, aquesta vocació que m'apassiona i a la qual voldria dirigir els meus passos, aquest somni de Déu per a mi, perquè sigui feliç i faci feliços els altres... Llavors, el núvol se'n va, avergonyit. Perquè ja no importa mantenir amb tensió allò que no deixava alliberar de mi, sinó estimar, i fer-ho amb el meu color personal, el que Déu em va regalar i més m'identifica i em fa brillar.